

Draskóczi Ágnes

Advent

Megállva most, elcsitulva,
elrendezve ezt, azt,
mindent, mi a lélekben van.
Feledve rohanást, listákat, tömeget,
várakozásnak adva magam,
ünnepre hangolódva, még ha nincs is
hó, csak lucsok, még ha a díszek mögött
ott is a szegénység, a baj,
feledve napok sorolását, az iszonyú
pörgést, fényt várva jaj,
de jó lenne. Csak egy percre megállva,
gyűjtva gyertyát koszorún,
gondolva holtakra, élőkre,
szépen, rendben, amire kell,
az egyre inkább elvesző lényegre.
S tudva, a fény eljön az idén is,
mert gyermek születik, új csillag az égen,
s bízva, bízva, bízva Isten örök ígéretében.

Karácsonykor

bensőmben is béke ma
nem úgy, mint más napokon
és Uramhoz szól ima:
kegyelemből hatalom

a hó meg csak záporoz
hűvös, fénylő tisztaság
és alatta álmodoz
város, bokor, sok faág

ó élni, élni, adni még
ölelést és sok mosolyt
és elfeledni kéne rég
amit a szél rám kotort

napjaim ünneppé tenni
sok percet, órát, éveket
és karácsonyra azt kérni
ó, add, Uram, hogy jó legyenek

Fordítgató

1.

Ahogy megfordította, látta,
úgy maradt.
Ez már egy rég megfordított pillanat,
ahogy száuna óráján egyszer csak
nem pereg a homok,
hiába minden, porladnak lábnyomok.
Ahogy megfordította, még
benne a mozdulat, még
benne az akarás,
de már csak a fonák maradt:
páncélján vergődő teknős,
partot elmosó tengerár,
ahogy megfordította,
látta: közelít a halál.

2.

Ahogy megfordították, tudta,
nincsen út, csak az ég felé.
Van fénytörés, prizmasugár,
követte szemével, mást
nem tud tenni már,
ahogy megfordították, fektében
úgy maradt, s utolsó erejével
Teremtőjét kereste, az Urat.

Tűhegyes

Családban,
barátok között,
házamba tűhegyes
magány költözött,
s maradt sok csupasz,
puszta szó,
– és általában
nem helyénvaló –,
s maradt még annyi
elhordozni-baj;
hozzá Atlasz-váll
kell, s gyerekzsivaj.

Festetlenül,
éksztelen,
álomba zuhanni lenn,
összekucorodva anyám ölén
elpihenni, mintha az Úr tenyerén,
de csak ez maradt,
a tűhegyes,
elhordozni mintha-perceket.